

A black and white photograph of Britney Spears. She is shown from the waist up, turned away from the camera but looking back over her right shoulder. She has long, straight blonde hair with bangs. She is wearing a shiny, metallic-looking high-waisted skirt or pants. Her right hand is resting on her left shoulder. The background is solid black.

BRITNEY
SPEARS

ŽENA
VO MNE

IKAR

ŽENA VO MNE

BRITNEY
SPEARS
ŽENA VO MNE

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

ŽENA VO MNE

Britney Spears
THE WOMAN IN ME

Copyright © 2023 by Britney Jean Spears
Translation © 2024 by Andrea Vargovčíková
Jacket design by Lisa Litwac
Jacket photography by Herbs Ritts/Trunk Archive
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *The Woman in Me*
(Gallery Books, a Division of Simon & Schuster,
Inc., New York 2023) preložila Andrea Vargovčíková.
Redigovala Vlasta Greschová.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2024
ako svoju 2222. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán HB GOOD WORK, s. r. o.

ISBN 978-80-551-9408-0

*Venujem svojim chlapcom,
láskam svojho života*

PROLÓG

Ako dievčatko som sa celé hodiny prechádzala v lese za naším domom v Louisiane a spievala si... Vonku som naplno vnímala život aj nádych nebezpečenstva. V období môjho dospievania neprešiel deň, aby sa rodičia nehádali. Otec bol alkoholik. Doma som sa zvyčajne bála. Ani vonku som sa síce necítila ako v siedmom nebi, no tam bol môj svet. Či už ho nazvete nebom, alebo peklom, bol jednoducho môj.

Pred návratom domov som zabočila k susedom a prešla cez ich upravenú záhradu až za bazén. Naši susedia mali dvor vysypaný drobnými okruhliakmi, na ktoré celý deň svietilo slnko, a preto vždy príjemne hriali. Lahla som si na ne, hľadela na oblohu, cítila teplo na chrbte aj na tvári a v duchu si hovorila: „Dokážem ísť v živote vlastnou cestou. Môžem si splniť sny.“

Ležala som na kamienkoch a vnímala prítomnosť Boha.

1

Od detí na juhu sa vyžadovalo najmä to, aby rešpektovali rodičov a držali jazyk za zubami. (Dnes je to naopak – dôležitý je najmä rešpekt voči deťom.) Nesmeli sme rodičom protirečiť. Nech sa dialo, čo sa dialo, platila všeobecná zásada, že treba byť ticho, a ak som ju porušila, niesla som následky.

V Biblii sa píše, že jazyk je meč.

Mojím jazykom a mojím mečom bol spev.

Spievala som celé detstvo. Spievala som zároveň s autorádiom cestou na hodinu tanca. Spievala som, keď ma premohol smútok. Spev mal pre mňa duchovný rozmer.

Narodila som sa v meste McComb v Mississippí. Tam som chodila aj do školy, no bývala som v Kentwoode v Louisiane vzdialenom štyridsať kilometrov.

V Kentwoode sa všetci poznali. Dvere sa nezamykali, spoločenský život sa odohrával v kostole a na záhradných grilovačkách, deti sa obliekali podobne a všetci vedeli strieľať. Hlavnou miestnou oblasťou, ktorá dýcha históriou, je výcviková základňa Konfederácie Camp Moore, ktorú postavil prvý a jediný prezident Konfederovaných štátov amerických Jefferson Davis. Každý rok sa tam týždeň pred Vďakyvzdáním odohráva rekonštrukcia bojov Americkej občianskej vojny. Pohľad na ľudí vo vojenských uniformách napovedá, že sa blížia sviatky. Túto časť roka som zbožňovala – domom sa šíriła vôňa horúcej čokolády, v kozube v obývačke praskal oheň a zem vonku pokrývalo rôznofarebné jesenné lístie.

Bývali sme v malom tehlovom dome so zelenými pásiakavými tapetami a s dreveným obkladom vnútri. Ako malá som chodievala do Sonicu, jazdila na motokárach, hrávala basketbal a navštevovala cirkevnú školu Parklane Academy.

Prvý raz ma čosi zasiahlo a prebehli mi pritom zimomriavky po chrbte, keď som začula našu gazdinú spievať v práčovni. Bielizeň a žehlenie som mala doma na starosti ja, no v časoch, keď sa nám finančne polepšilo, si mama našla pomocníčku. Gazdiná spievala gospelové piesne a ja som sa vďaka nim ocitla v úplne inom svete. Nikdy na to nezabudnem.

Odvtedy moja túžba spievať a vášeň pre spev iba rástli. Spev je čarovný. Keď spievam, som sama sebou. Vďaka nemu

dokážem jasne komunikovať. Pri speve nevediete bezstarostné reči typu „čau, ako sa máš?“, ale idete do hĺbky. Spev ma prenáša na mystické miesto, kde jazyk už nie je dôležitý a kde je možné všetko.

Túžila som sa preniesť do sveta, kde sa môžem slobodne vyjadrovať. Len čo som sa ocitla sama so svojimi myšlienkami, premohli ma starosti a strach. Hudba ich umlčala, vďaka nej som si pripadala sebaistá a mohla som sa slobodne vyjadriť. Pri speve som vnímala prítomnosť čohosi božského, akoby som sa ocitla mimo sveta. Hrávala som sa na dvore ako ktorékoľvek iné dieťa, no myšlienkami, pocitmi a nádejami som bola úplne inde.

Veľmi som sa usilovala dosiahnuť, aby bolo všetko podľa mojich predstáv. Na dvore u kamarátky som nakrúcala naivné videoklipy k piesňam Mariah Careyovej a brala som to smrteľne vážne. Ako osemročná som sa považovala za režisérku. V našom meste som bola azda jediná, kto takto trávil čas. Vedela som však, čo ma zaujíma, a venovala som sa tomu.

Umelci tvoria a hrajú roly, pretože chcú uniknúť z tohto sveta. Presne toto som potrebovala aj ja. Túžila som žiť vo svojich snoch, v nádhernom fiktívnom svete, a nikdy sa nemusieť zaoberať realitou. Spev vytváral most medzi skutočnosťou a fantáziou, medzi svetom, v ktorom som žila, a svetom, v ktorom som túžila žiť.

Našu rodinu poznačila tragédia. Druhé meno som dostala po otcovej mame Emme Jean Spearsovej, ktorú volali skrátene Jean.

Videla som ju na fotkách a je mi jasné, prečo mi mnohí vraveli, že sa podobáme. Rovnaké blond vlasy, rovnaký úsmev. A vyzerala mladšie na svoj vek.

Jej manžel, môj starý otec June Spears starší, bol tyran. Zomrel im iba trojdňový synček a Jean tým veľmi trpela. June ju poslal do nemocnice Southeast Louisiana v Mandeville. Podľa všetkého to bol príšerný blázinec, v ktorom jej podávali lítium. V roku 1966, keď mala tridsaťjeden rokov, sa stará mama Jean zastrelila brokovnicou na hrobe svojho syna, asi osem rokov po jeho smrti. Jej žiaľ si neviem ani predstaviť.

Na juhu sa o mužoch, akým bol aj June, hovorí: „nič mu nie je dosť dobré“, „je to puntičkár“, „je to veľmi oduševnený otec“.

Ja by som sa vyjadrila oveľa ostrejšie.

June ako športový fanatik nútil môjho otca cvičiť až za hranicu vyčerpania. Každý deň po skončení basketbalového tréningu musel otec streliť ešte ďalších sto košov bez ohľadu na únavu či hlad, až potom mohol ísť dnu.

June pracoval ako policajt na policajnom oddelení v meste Baton Rouge a mal desať detí s tromi manželkami. Pokiaľ viem, o prvých päťdesiatich rokoch jeho života nemôže

nikto povedať nič dobré. Ešte aj v mojej rodine sa o spearsovských mužoch hovorilo, že zaváňajú problémom, zvlášť čo sa týka ich správania k ženám.

Jean nebola jediná manželka, ktorú poslal June do ústavu v Mandeville. Skončila tam aj jeho druhá manželka. Jedna z otcových nevlastných sestier spomenula, že June ju sexuálne zneužíval od jedenástich do šestnástich rokov, keď utiekla.

Jean zomrela, keď mal otec trinásť rokov. Uvedomujem si, že jeho traumatizované detstvo je sčasti dôvodom, prečo sa tak správal ku mne a k mojim súrodencom a prečo mu nikdy nebolo nič dobré. Otec tlačil na môjho brata, aby exceloval v športe. Chľastal a z času na čas sa na niekoľko dní vyparil. Keď si vypil, bol veľmi nepríjemný.

Junove hrany sa však s pribúdajúcim vekom obrusovali. Nezažila som ho ako despota, ale ako trpezlivého a milého starého otca.

Otcov a mamin svet boli v úplnom protiklade.

Podľa maminho rozprávania jej mama – moja stará mama Lilian „Lily“ Portell – pochádzala z kultivovanej londýnskej rodiny. Z Lilian vyžarovalo čosi exotické a nedalo sa to nevšimnúť. Jej mama bola Britka a otec pochádzal z Malty, ostrova v Stredozemnom mori. Strýčko pracoval ako

knihár. Všetci členovia rodiny hrali na nejakom hudobnom nástroji a radi spievali.

Počas druhej svetovej vojny sa na vojenskej tanečnej zábave Lily zoznámila s jedným Američanom, mojím starým otcom Barneyom Bridgesom. Slúžil ako šofér generálov a vyžíval sa v rýchlej jazde.

Priviedol ju do Ameriky, kde však Lily zažila sklamanie. Predstavovala si ju ako Londýn. Cestou z New Orleans na jeho mliečnu farmu sa znepokojene dívala z okna auta. Tunajší svet sa jej javil prázdny. „Kam sa podeli všetky svetlá?“ vypytovala sa.

Niekedy si predstavujem, ako Lily brázdi louisianský vidiek, díva sa do noci a uvedomuje si, že jej veľkolepý, vzrušujúci život naplnený hudbou, popoludňajšími čajmi a návštevami londýnskych múzeí sa skončil a čaká ju lopota a ťažší údel. Návštevy divadla a nakupovanie šiat nahradí život na vidieku, varenie, upratovanie a dojenie kráv.

A tak sa moja stará mama stránila ľudí, ponárala sa do kníh, priam posadnuto upratovala a za Londýnom sa jej nesmierne cnelo až do smrti. V rodine sa traduje, že Barney ju nechcel pustiť do Londýna, pretože sa obával, že by sa odtiaľ už nikdy nevrátila.

Mama spomínala, že Lily sa vedela tak pohrúžiť do myšlienok, že mnohokrát začala spratávať riad zo stola ešte skôr, než ľudia dojedli.

O Lily som vedela iba toľko, že bola krásna. Rada som napodobňovala jej britský prízvuk. Bavilo ma to, pretože mi to pripomínalo moju elegantnú starú mamu. Túžila som mať rovnaké spôsoby a zvučný hlas ako ona.

Keďže Lily nebola chudobná nevesta, moja mama Lynne, jej brat Sonny a sestra Sandra núdzou, zvlášť vo vidieckej Louisiane, rozhodne netrpeli. Hoci boli protestanti, mama chodila do katolíckej školy. Ako tínedžerka, čiernovláska s krátkym účesom, vyzerala úžasne. Do školy vždy nosievala najvyššie topánky a najkratšie sukne a prevážala sa po meste na motorkách s chlapcami.

Nevyhnutne teda zaujala aj môjho otca, talentovaného športovca, za čo vďačil aj Junovmu drilu. Ľudia prichádzali až z diaľky, len aby ho videli hrať basketbal.

Mama ho zbadala a v duchu sa spýtala: „Och, koho to tu máme?“

Ich vzťah podľa všetkého rozkvitol vďaka vzájomnej príťažlivosti a zmyslu pre dobrodružstvo. Idylka sa však pominula oveľa skôr, než som prišla na scénu ja.

2

Po svadbe bývali moji rodičia v malom dome v Kentwoode. Rodina mamu viac nepodporovala, a tak boli moji rodičia veľmi chudobní. A aj veľmi mladí – mama mala dvadsaťjeden rokov a otec dvadsaťtri. V roku 1977 sa im narodil môj starší brat Bryan. Z prvého domčeka sa presťahovali do neveľkého farmárskeho domu s tromi spálňami.

Po Bryanovom narodení sa mama vrátila k štúdiu, aby sa mohla stať učiteľkou. Otec pracoval ako zvärač v ropných rafinériách – čo bývala namáhavá práca, za ktorou odchádzal preč na mesiac, niekedy aj na tri mesiace –, no čoraz častejšie sa pozeral na dno pohárika a to si zanedlho vybralo daň na jeho rodine. Dva roky po ich svadbe zomrel pri auto-nehode mamin otec, môj starý otec Barney. Otec šiel na záťah a zmeškal Bryanovu oslavu prvých narodenín. Keď bol

Bryan ešte maličký, otec sa počas vianočného večierka opil a od rána 25. decembra ho nebolo. Vtedy už mamin pohár trpezlivosti pretiekol. Odstáhovala sa k Lily a v marci 1980 podala žiadosť o rozvod. No June a jeho nová manželka ju uprosili, aby mu dala ešte šancu, a tak sa podvolila.

Na nejaký čas zavládol pokoj. Otec prestal zvärať a založil si stavebnú firmu. Po mnohých ťažkostiach si otvoril aj posilňovňu. Volala sa Total Fitness a muži z mesta vrátane mojich strýkov sa v nej menili na kulturistov. Prevádzkoval ju v samostatnej budove na našom dvore hneď vedľa domu. Do posilňovne prúdili zástupy mohutných chlapov, ktorí pred zrkadlom a pod silným osvetlením hrdo napínali svaly.

Otcovo podnikanie prekvitalo. Časom sa zaradil medzi najsolventnejších obyvateľov nášho mestečka. Rodičia usporadúvali záhradné večierky s veľkými misami s homármi. Na divokých žúroch sa tancovalo dlho do noci. (Vždy som ich podozrievala, že sa dopujú metamfetamínom, keďže v tom čase dosť fičal.)

Mama si so sestrou, mojou tetou Sandrou, otvorila škôlku. A na upevnenie manželstva splodili rodičia druhé dieťa – mňa. Narodila som sa 2. decembra 1981. Mama si nikdy neodpustila poznámku, že ma privádzala na svet mučivých dvadsaťjeden hodín.

Ženy v našej rodine som mala úprimne rada. Tetu Sandru, ktorá už mala dvoch synov, v tridsiatich piatich rokoch prekvapilo tretie dieťa – moja sesternica Laura Lynne. Keďže nás delilo iba niekoľko mesiacov, vyrastali sme ako dvojčatá a najlepšie kamarátky. Laura Lynne mi bola odjakživa ako sestra a teta Sandra ako druhá mama. Bola na mňa veľmi hrdá a podporovala ma.

Hoci stará mama Jean zomrela dávno pred mojím narodením, mala som šťastie, že som poznala jej mamu, prababku Lexie Pierceovú. Lexie bola až hriešne krásna a úzkostlivo dbala o svoju belostnú pleť a krvavočervený rúž za každých okolností. Bola to drsniačka a vekom ešte väčšia. Dozvedela som sa, a celkom som tomu aj verila, že sa vydala sedem ráz. Sedem ráz! Zata Juna očividne neznášala a po smrti dcéry Jean sa starala o môjho otca a jeho súrodencov a potom aj o pravnúčatá.

S Lexie sme si boli veľmi blízke. Najživšie a najradostnejšie spomienky z detstva sa mi spájajú práve s ňou. Často som u nej prespávala. V noci sme si prezerali jej skrinku s mejkapom. Ráno mi robievala bohaté raňajky. Chodievala ju navštevovať jej najlepšia kamarátka a zároveň susedka a všetky tri sme počúvali pomalé balady z päťdesiatych rokov z Lexinej zbierky platní. Cez deň sme si s Lexie veľaokrát s chuťou zdriemli. Ako som len zbožňovala zaspávať po jej boku, nadychovať sa vône jej

púdry a parfumu a počúvať, ako sa jej dych prehlbuje a stáva pravidelným!

Raz sme sa s Lexie vybrali do videopožičovne. Cestou späť narazila do auta a uviazla v priekope. Nevedeli sme sa z nej dostať a musela nás vyslobodiť odťahovacia služba. Táto nehoda moju mamu vydesila a po nej mi už nedovolila chodiť k prababke.

„Veď sa nič vážne nestalo!“ presviedčala som mamu. Prosil ma ju, aby ma pustila za mojou drahou Lexie.

„Obávam sa, že už senilnie,“ namietla mama. „Už s ňou nemôžeš ostávať sama, nie je to bezpečné.“

Mohla som sa s ňou stretávať u nás doma, no už mi nedovolili sadnúť si s ňou do auta ani u nej prespávať. Ťažko som to znášala. Nešlo mi do hlavy, ako ma môže ohroziť čas strávený s milovaným človekom.

Okrem návštev Lexie som sa v tom veku rada skrývala v skriniach. Stal sa z toho už rodinný vtíp a často zaznela otázka: „A kde je Britney?“

V dome u tety som sa mnohokrát vyparila a všetci ma hľadali. Napokon, keď už začínali panikáriť, otvorili skriňu, v ktorej som sa ukrývala.

Zrejme som chcela, aby ma hľadali. Schovávanie bolo mojou dlhoročnou zábavkou.

Bol to totiž jeden zo spôsobov, ako si získať pozornosť. Zároveň som rada tancovala a spievala. Chodila som do zboru v našom kostole a trikrát do týždňa vrátane sobôt som navštevovala hodiny tanca. K nim sa pridali aj hodiny gymnastiky v Covingtone vzdialenom hodinu cesty. Tanca, spevu a akrobacie som sa nevedela nabažiť.

Na základnej škole som tvrdila, že sa chcem stať právničkou, no susedia aj učitelia boli presvedčení, že som „stvorená pre Broadway“, a tak som identitu „malej zabávačky“ nakoniec prijala za svoju.

Prvé sólové tanečné vystúpenie som absolvovala ako trojročná a prvé spevácke sólo som predviedla ako štvorročná – spievala som koledu *What Child Is This?* vo vianočnom programe v mamej škôlke.

Túžila som sa pred všetkými skryť a zároveň som chcela byť videná. Učupená v tmavej skrini som si pripadala taká maličká, že by som poľahky mohla zmiznúť. No keď sa na mňa upierali všetky oči, stal sa zo mňa iný človek, ktorý ovládol celú miestnosť. V bielych pančuškách a spievajúc z plných pľúc som nadobudla pocit, že možné je všetko.

3

Raz pred našimi dverami zastal jeden chlapec, lapal dych a kričal: „Teta! Teta! Musíte hned prísť!“

Mala som vtedy štyri roky a sedela som na pohovke v obývačke s mamou a s kamarátkou Cindy. Kentwood bol ako mestečko z telenovely – vždy sa v ňom dialo čosi napínavé. Cindy práve vykladala mame o najnovšom škandále a ja som ju pozorne počúvala a usilovala sa držať s ňou krok, keď sa dvere rozleteli. Výraz na tvári toho chlapca mi stačil na to, aby som sa dovtúpila, že sa stalo niečo hrozné. Srdce mi zamrelo.

S mamou sme vybehli von. V tom čase opravovali cestu a ja som bosá vybehla rovno na horúci čierny asfalt.

„Au! Au! Au!“ kričala som pri každom kroku. Asfalt sa mi lepil na nohy.